

LEISHMANIOSE

Ernstige, sluipende ziekte, waartegen geen vaccinatie mogelijk is, maar die wel redelijk effectief behandeld kan worden. Sommige honden overlijden er uiteindelijk aan, andere ontwikkelen een zekere weerstand. Wordt overgebracht door het zandvliegje.

Besmetting

De Leishmania-parasiet, een eencellig organisme, wordt overgebracht door zandvliegjes, oftewel flebotomen. Eigenlijk zijn dit geen vliegjes maar mugjes. Om eieren te kunnen leggen heeft het vrouwelijke zandvliegje bloed nodig van een hond of een mens. Wanneer deze toevallig besmet is, raakt ook het zandvliegje besmet en dat draagt dan de besmetting weer over aan een volgende mens (zelden) of hond (meestal). Rechtstreekse besmetting door honden en/of mensen onderling komt niet voor: het zandvliegje is een noodzakelijke tussenschakel.

Honden worden vooral gestoken op onbehaarde lichaamsdelen, zoals neus, oogleden, lippen en anus. Na de steek infiltreert de parasiet bepaalde afweercellen van de gastheer en verspreidt zich door het hele lichaam.

Symptomen

Leishmaniose is een lastig te onderkennen ziekte, omdat de symptomen heel divers zijn. Zonder behandeling geneest een hond zelden.

Bij honden komt vaak viscerale leishmaniose voor, een vorm waar-bij de parasiet zich nestelt in de lever, de milt, het beenmerg en de lymfeklieren. De meest opvallende symptomen zijn, naast lusteloosheid en vermagering, diverse huidaandoeningen: wonden die slecht genezen, schilferige huid, haaruitval. korsten op de neus en wonden tussen de tenen. Een dierenarts kan inwendige afwijkingen aan lever, nieren en milt vaststellen.

Lang niet alle besmette honden worden echter ziek, ook later niet. Sommige honden krijgen wel ziekteverschijnselen, maar soms pas enkele maanden tot vele jaren na de besmetting. Kennelijk kunnen honden een zekere weerstand opbouwen.